

Og det vil jeg så lige slutte af med at sige til hr. Arne Melchior: Hr. Arne Melchior siger, at det ikke er sådan, at man kan forudsige, at landkrigen begynder lige den 3. maj, eller hvornår det nu var hr. Arne Melchior sagde. Men så kunne jeg godt tænke mig at spørge hr. Arne Melchior: Er det ikke hr. Arne Melchiors opfattelse, at hvis det militære engagement, vi har nu, fortsætter, vil det så ikke være uundgåeligt, at NATO indlader sig på en landkrig? Og hvornår regner hr. Arne Melchior med at det vil ske? Vil det ske i år eller næste år?

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Når man hører hr. Arne Melchiors stemmeleje i denne debat, må man vel gå ud fra, at han efterfølgende vil medvirke til, at der bliver en lige så skarp reaktion over for den undertrykkelsespolitik, som den tyrkiske regering fører over for det kurdiske mindretal, at han vil støtte en lige så skarp politik over for den israelske regering, som legitimerer en etnisk udrensning i form af bosættelsespolitikken på Vestbredden, og at han vil være med til at støtte, at man kritiserer kineserne langt kraftigere for deres systematiske undertrykkelse af menneskerettighederne.

Det går jeg ud fra som en selvfølge at hr. Melchior vil medvirke til – i betragtning af hans stemmeføring i denne debat.

Så kommer mit spørgsmål: Når nu sammenligningen med Chamberlain, 1930'erne, Hitler og hele den situation, vi havde op til Anden Verdenskrig, igen bliver ført i marken her, må den eneste konsekvens af denne sammenligning vel være, at vi skal gå i gang med den totale krig mod Milosevic, for det var jo den totale krig mod Hitler, der var svaret dengang. Mener hr. Melchior, at NATO skal føre den totale krig mod serberne for at få fjernet Milosevic?

Så spørger jeg igen: Hvad skal vi så sætte i stedet for?

(Kort bemærkning).

Mimi Jakobsen (CD):

Jeg er af gode grunde afskåret fra at stille spørgsmål til hr. Søren Søndergaard, så jeg vil stille et spørgsmål til hr. Arne Melchior, og jeg vil spørge hr. Melchior, om hr. Melchior er enig i, når vi nu taler om fejlvurderinger og bagklogskab – so what? – at den største fejlvurdering, der i dag bidrager til bombardementerne, er, at de store medlemslande i EU ikke i tide kunne finde ud af at tale med én stemme og sige til

Milosevic: Det her finder vi os bare ikke i, og for det andet, at selv lille Danmark jo knap kan påstås at have været særlig hjælpsomt, for i de selv samme år vedtog vi et forbehold, for vi skulle endelig ikke have mere union, og vi skulle endelig ikke have et stærkere og mere forpligtende udenrigspolitisk og forsvarspolitisk samarbejde.

Jeg vil gerne høre hr. Melchiors mening om den sag.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Hr. Peter Skaarup spørger, om landkrigen er uundgåelig.

Det kunne jeg ikke drømme om at svare på. Det er meget muligt, og det er endda sandsynligt, men jeg regner med og håber på, at det er nok at indsætte landtropper på et vist tidspunkt, uden at der behøver være tale om landkrig, for det tror jeg faktisk ikke Milosevics styrker vil være i stand til at føre på det tidspunkt, men det må vi tage stilling til til den tid.

Sådan er det nu engang, når man starter et eller andet med ideelle hensigter – det kan også være fredelige ting, man starter – så sker der ting udervejs, og dem må man så forholde sig til. Og man må være rustet til og beredt på at kunne føre sin kamp igennem, ellers går man fallit eller lider nederlag, og det må ikke ske her.

Og det er ikke meningen med denne debat, at vi skal stå her og udregne alle mulige tænkbare scenarier for, hvad der kan ske eller ikke ske om så og så mange uger og måneder.

Så spurgte hr. Holger K. Nielsen, om der også skal sættes tilsvarende ind over for Tyrkiet og andre lande, deriblandt Kina. Hr. Holger K. Nielsen tænkte måske, at vi skulle starte felttoget imod Kina lidt senere på året.

Mit svar er, at det skal vi ikke. Men jeg er meget urolig og bedrøvet over den skæbne, der bliver kurderne til del, men det er usammenligneligt med det holocaust, der bliver kosovoalbanerne til del for tiden, usammenligneligt både i voldsomhed og i antal. Og vi ved fra mange rapporter, også fra den senere tid, at Tyrkiet er på en bedringsvej – Tyrkiet er for øvrigt medlem af NATO, skulle jeg hilse og sige, hvis nogen skulle have glemmt det – så her er der en partner, man kan tale med, og hvor det nytter noget. Jeg siger ikke, at det går hurtigt nok, og jeg siger ikke, at det er godt nok, men det er usammenligneligt.